

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 192/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Adriánom Cupákom, Dr. Goldbergera 249/1, Svidník, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17 CoPr 5/2017 z 31. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoPr 5/2017 z 31. októbra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Poprad (ďalej len „okresný súd“) bolo na základe žaloby sťažovateľky zo 14. decembra 2012 vedené konanie pod sp. zn. 17 Cpr 29/2012 o poskytnutie primeraného zadosťučinenia a náhradu nemajetkovej ujmy proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“).

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 Cpr 29/2012 z 30. októbra 2015 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Sťažovateľka podala proti prvému rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoPr 2/2016 z 24. mája 2016 prvý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 Cpr 29/2012 z 12. mája 2017 (ďalej len „druhý rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľky znovu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľkou napadnutým rozsudkom potvrdil druhý rozsudok okresného súdu.

7. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 246/2018 z 25. apríla 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietnuté podľa § 447 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že žalobu na okresnom súde podala z dôvodu diskriminácie zo strany žalovaného, spočívajúcej v nepredĺžení pracovnej zmluvy po ukončení doby určitej, neposkytovania požadovaných informácií potrebných na rozhodovanie vo funkcii člena predstavenstva a neposkytnutí, resp. odňatí kancelárie, čo podľa jej názoru vyústilo do porušenia jej práv vyplývajúcich zo zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“). V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza: *„Sťažovateľka je presvedčená, že bola ďalšími dvomi členmi predstavenstva diskriminovaná vo výkone svojich práv konať za spoločnosť a byť aj v pracovnom pomere tak, ako ostatní dvaja členovia predstavenstva, a to z dôvodov politických. Sťažovateľka bola menovaná do predstavenstva v čase, keď predstaviteľom majoritného akcionára žalovanej, teda ministrom dopravy bol nominant KDĽ, kým ďalší dvaja členovia boli menovaní v čase, keď ministrom dopravy bol nominant strany Smer-SD a v čase nepredĺženia pracovnej zmluvy sťažovateľky a obmedzovania poskytovania požadovaných informácií a neposkytnutie kancelárie v zmysle Zmluvy o výkone funkcie na výkon funkcie člena predstavenstva, bol znovu ministrom nominant Smeru – SD.“*

9. Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok krajského súdu, a to vo vzťahu ku všetkým trom ňou uvádzaným dôvodom jej diskriminácie za arbitrárny z dôvodu *„nedostatočného odôvodnenia zo všetkých zákonných hľadísk“*.

10. Konkrétne k prvému dôvodu diskriminácie zo strany žalovaného spočívajúcej v nepredĺžení pracovnej zmluvy so sťažovateľkou po ukončení doby určitej sťažovateľka namieta, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol, o ktoré právne

normy sa pri svojom rozhodovaní opieral, z akých dôvodov ich aplikoval a ako ich aplikoval a taktiež, že sa krajský súd nezaoberal skutočnosťou, či výkon práv a povinností žalovaného bol v súlade s dobrými mravmi, teda zásadou rovnakého zaobchádzania, pod ktorý spadá.

11. Vo vzťahu k druhému diskriminačnému dôvodu, charakterizovaným neposkytovaním požadovaných informácii sťažovateľke zo strany žalovaného potrebných na rozhodovanie vo funkcii člena predstavenstva, sťažovateľka namieta, že ani v tomto prípade krajský súd neuviedol, z akej právnej normy vychádzal, keď dospel k záveru, že sťažovateľka ako členka nemala na určité informácie ani len nárok.

12. K tretiemu diskriminačnému dôvodu, na základe ktorého mal žalovaný porušiť zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k sťažovateľke, sťažovateľka uvádza, že nárok na kancelárske priestory s primeraným technickým vybavením mala zakotvené v *„Zmluve o výkone funkcie“*, ktorú schválilo valné zhromaždenie žalovaného. V tejto súvislosti uvádza: *„Súd neuviedol, na základe akého právneho predpisu dospel k tomu, že splnením zmluvy je pridelenie kľúča od kancelárie iba na dobu počas zasadnutia predstavenstva a zároveň neuviedol, kto mal tú právomoc takto rozhodnúť u žalovaného a na základe čoho voči sťažovateľke. Člen predstavenstva nie je členom iba na krátku dobu zasadnutia predstavenstva. Je ním 24 hodín denne a každý deň, dokonca nielen pracovný. Člen predstavenstva má právo vstupovať kedykoľvek a do ktoréhokolvek priestoru v spoločnosti. Preto vyžadovať vrátenie kľúčov od člena predstavenstva je neprípustné. Na rozdiel od zamestnanca, ktorý má prístup iba do povolených priestorov.“*

13. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp.zn. 17CoPr/5/2017 zo dňa 31.10.2017, porušené bolo.“

2. *Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp.zn. 17CoPr/5/2017 zo dňa 31.10.2017 ústavný súd zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Prešov na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd Prešov je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia, [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

14. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak

tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

19. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

23. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu v dôsledku, že „*nebolo zdôvodnené dostatočne a zo všetkých zákonných hľadísk*“. Vzhľadom na uvedené bolo podľa názoru sťažovateľky porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 ústavy.

24. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľke (12. júna 2019, pozn.) zachovaná.

25. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu

verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

26. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

27. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky

procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 365/2019).

28. Vyhodnotenie, ktorá skutočnosť tvrdená a dokazovaná v civilnom súdnom konaní je pre rozhodnutie vo veci samej významná a ktorá nie, je doménou rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Ústavnému súdu však nemožno odňať právomoc kasačného zásahu do tohto hodnotenia vtedy, keď je v rozpore so zákonným príkazom vyjadreným v § 191 CSP v miere spôsobilej postaviť konanie i jeho výsledok do pozície nespravodlivosti a neobjektívnosti. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá napriek pomenovaniu nevytvára všeobecnému súdu priestor pre ľubovoľné (svojvoľné) hodnotenie dôkazov. Práve prípadná svojvôľa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v súdnom konaní, ktorý zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho súdneho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvôľa konajúceho súdu je hrubým narušením spravodlivostnej kvality a objektivity súdneho rozhodovania. V opačnom prípade by sa právomoc ústavného súdu odôvodnená požiadavkou ochrany základných práv a slobôd uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy stala neúčinnou (m. m. I. ÚS 211/2012, III. ÚS 90/2015, ZNaU 39/2015).

29. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

30. Ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že predmetom napadnutého konania bolo rozhodovanie všeobecných súdov o náhrade nemajetkovej ujmy a poskytnutí primeraného zadosťučinenia z titulu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona. Predmetom napadnutého konania nebolo posudzovanie porušenia povinností zo strany žalovaného podľa právnych predpisov (Obchodného zákonníka či Zákonníka práce, pozn.), jeho vnútorných predpisov, stanov či porušenie jeho povinností vyplývajúcich zo „Zmluvy o výkone funkcie“ v každom jednotlivom prípade, na ktorý sťažovateľka podrobne poukazuje v ústavnej sťažnosti. S prihliadnutím na žalobný návrh sťažovateľky bolo úlohou všeobecných súdov posúdiť, či v jej prípade došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, konkrétne či sťažovateľka bola diskriminovaná ako zamestnanec a člen predstavenstva z politických dôvodov a následne aplikujúc § 9 ods. 2 a 3 antidiskriminačného zákona posúdiť, či sťažovateľke vznikol nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené sú námietky sťažovateľky o neuvedení konkrétnych ustanovení Zákonníka práce, Obchodného zákonníka či iných právnych predpisov, poprípade interných predpisov žalovaného pri rozhodovaní zjavne neopodstatnené.

31. Ústavný súd považuje oboznámením sa s druhým rozsudkom okresného súdu, ako aj s napadnutým rozsudkom krajského súdu za preukázané, že vo veci sťažovateľky okresný súd aplikoval ustanovenia antidiskriminačného zákona, vykonal rozsiahle dokazovanie a dospel k záveru, že žalobe sťažovateľky nie je možné vyhovieť. V odôvodnení druhého rozsudku okresný súd uviedol, že žalovaný preukázal s poukazaním na § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona, podľa ktorého zaťažovalo práve žalovaného dôkazné bremeno, že v žiadnom namietanom bode neporušil vo vzťahu k sťažovateľke zásadu rovnakého zaobchádzania. Následne okresný súd v bodoch 35 až 39 jeho druhého

rozsudku podrobne uviedol, na základe akých skutkových zistení považuje za preukázané, že žalovaný vo vzťahu k sťažovateľke neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania ani ako zamestnankyne, ani ako členky predstavenstva.

32. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že odôvodnenie druhého rozsudku okresného súdu vo vzťahu k diskriminovaniu žalobkyne je založené na absolútnom unesení dôkazného bremena žalovaného, ktorý bez akýchkoľvek pochyb preukázal, že k diskriminácii žalobkyne nedošlo a nedošlo k diskriminácii žalobkyne nielen ako zamestnankyne, nielen ako členky predstavenstva žalovaného oproti iným zamestnancom, ale ani z politických dôvodov, ktoré síce boli tvrdené, avšak preukázané a ani len osvedčené neboli. Krajský súd v bode 35 napadnutého rozsudku, ktorý ústavný súd nepovažuje za potrebné citovať, podrobne poukázal na dôvody, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal.

33. Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ všeobecné súdy dospeli k záveru, že v prípade sťažovateľky nebola porušená zásada rovnakého zaobchádzania, stratilo v napadnutom konaní svoje opodstatnenie aj ňou namietané tvrdenie o konaní žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je v tomto kontexte, tak ako to uvádza sama sťažovateľka, súčasťou zásady rovnakého zaobchádzania a tento argument si tak zo strany všeobecných súdov nevyžadoval odpoveď.

34. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľky nevezhliadol. Z ňou prednesených argumentov nevyplýva nič, čo by posunulo prerokovávanú vec do ústavnoprávnej roviny.

35. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup

pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky nemajúci oporu v zákone. Právny názor krajského súdu nemožno považovať za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade právnych predpisov vzťahujúcich sa na vec, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

36. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (obdobne III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

37. Keďže v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu